

**VYDAVATELSTVÍ
KŘESŤANSKÝCH SBORŮ**
Bořivojova 29
718 00 OSTRAVA

Prof. David Gooding

POUČENÍ PRO NEBÚKADNÉZARA

Záznam z evangelizačního proslovu

Tato knížka obsahuje upravený záznam kázání profesora Davida Goodinga v Ostravě a podává evangelium na pozadí tří různých biblických příběhů.

Ostrava 1991

Tato knížka obsahuje upravený záznam kázání profesora Davida Goodinga v Ostravě a podává evangelium na pozadí tří různých biblických příběhů.

**VYDAVATELSTVÍ
KŘEŠŤANSKÝCH SBORŮ
OSTRAVA**

© Vydavatelství Křesťanských sborů Ostrava

ISBN 80-85237-18-0

I. Athény

Athény byly pravděpodobně nejslavnějším univerzitním městem ve starověku. Biblická kniha Skutky apoštolů popisuje, jak velký křesťanský apoštol Pavel přišel jednoho dne do Athén. Jedna z váženějších intelektuálních společností v zemi si ho pozvala, aby jim vysvětlil principy křesťanského evangelia.

Skutky apoštolů zaznamenávají tento příběh v kapitole 17, verše 22-34:

Pavel se tedy postavil doprostřed shromáždění na Areopagu a promluvil: "Athéňané, vidím, že jste v uctívání bohů velice horliví. Když jsem procházel vašimi posvátnými místy a prohlížel si je, našel jsem i oltář s nápisem: 'Neznámemu bohu'. Koho takto uctíváte, a ještě neznáte, toho vám zvěstuji: Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je pánem nebe i země, a nebydlí v chrámech, které lidé vystavěli, ani si nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich závislý; vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní. On stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí i hranice lidských sídel. Bůh to učinil proto, aby lidé hledali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat a tak jej nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko. 'Neboť' v něm žijeme, pohybujeme se, jsme,' jak to říkají i někteří z vašich básníků 'vždyť' jsme jeho děti.' Jsme-li tedy Božími dětmi, nemůžeme si myslet, že božstvo se podobá něčemu, co bylo vyrobeno ze zlata, stříbra nebo z kamene lidskou zručností a důmyslem. Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje

všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých." Jakmile uslyšeli o vzkříšení z mrtvých, jedni se mu začali smát a druzí řekli: "Rádi si tě poslechneme, ale až někdy jindy." A tak od nich Pavel odešel. Někteří se však k němu připojili a uvěřili; mezi nimi byl i Dionysios z Areopagu, žena jménem Damaris a s nimi ještě jiní.

Bible nám říká, že mezi Pavlovými posluchači byli i filozofové. Někteří byli stoikové, jiní epikurejci. Když vyzvali Pavla, aby k nim promluvil, udělal vše, co bylo v jeho silách, aby mu porozuměli, protože si vážil jejich čestného úsilí pochopit, jaký smysl má svět, ve kterém žijí.

Když napřed slyšeli Pavla, jak na tržišti káže o Ježíši a o vzkříšení z mrtvých, znělo jim to velmi divně. Ježíš? Kdo to je - Ježíš? To je jakési hebrejské jméno. A oni byli přece Řekové. Řekové nebrali Židy moc vážně. Měli národnostní předsudky vůči příslušníkům jiných národů. A navíc - vzkříšení? Mysleli, že Pavel hovoří o dvou neznámých bozích, když mluvil o Ježíši a vzkříšení. Ale oni byli filozofové a jako filozofové nevěřili ani v athénské bohy. Pokládali to za pověru. Měli za to, že v Athénách je i tak dost bohů. K čemu ještě další? A k tomu židovské. Ať si Židé hledí svých bohů, nám stačí naši bohové. Pavel jim proto musel především ukázat, že nehovoří o dalších dvou cizích bozích.

Něco podobného vidíme i v dnešním světě. Před časem jsem byl na konferenci v Japonsku a jeden věřící přítel mi pověděl,

že řada Japonců odmítá křesťanství. Říkají: To je západní náboženství. Jsou velice hrdí na to, že jsou orientální, východní národ. A považují za urážku, když k nim přichází někdo ze Západu a přináší jim, orientálcům, nějaké evangelium. Byl jsem velice rád, když jsem jim mohl říci, že křesťanství není západní náboženství, ale že má počátek v Asii a je to v podstatě také východní náboženství. Když evangelium zaznělo poprvé v Anglii, nám Angličanům se také nelíbilo. Říkali jsme, že je to východní náboženství, a co my máme společného s východním náboženstvím?

Lidé mohou mít různé předsudky. Jsou lidé, kteří říkají: "Neměli byste se vůbec snažit odvracet někoho od jeho vlastního náboženství. Ať má každý národ své náboženství." A to se mi zdá trochu pošetilé. Když Pavel začal hovořit k těmto lidem v Athénách, brzy jim dal najevo, že nemluví o nějakém novém božstvu, ale hovoří o Bohu, který stvořil vesmír, a takový Bůh je jenom jeden. Je to Bůh, který stvořil člověka - muže a ženu - a z nich pocházejí všichni lidé.

V životě jsou věci, které platí stejně pro všechny národy. Například jedna a jedna jsou dvě v Anglii a věřím tomu, že i v Československu, dokonce i mezi Pygmeji, kde jsem byl minulý rok. Také pravidla logiky platí pro všechny národy stejně a v dnešní době vidíme, že i normy spravedlnosti platí stejně pro celý svět. Evangelium je jednou z věcí, které pocházejí od Boha, který stvořil celý vesmír a všechny lidi, každého muže a ženu, chlapce i děvče v něm.

Pavel také věděl, že někteří z jeho posluchačů jsou epikurejci a jiní stoikové. Rád bych vám je stručně představil. Napřed vám musím říci, že to byli skvělí lidé. Možná, že jsem trochu zaujatý. Vyučoval jsem řeckou filozofii řadu let na univerzitě a obdivuji

ji. Zajímal mě zvláště člověk, který si jako první položil tyto otázky: "Kdo dal tento svět do pohybu? Odkud pochází? Z čeho vznikl? Jaký je jeho cíl?" Je s podivem, jak málo lidí si dnes klade takové otázky, přestože jsou stále důležité. Kdo může žít čtyřicet let na tomto světě, hledět v noci na hvězdy, nebo se dívat na květiny kolem sebe, nebo sledovat velké tajemství lidského zrození a jeho růstu, kdo může všechny tyto věci pozorovat čtyřicet let, aniž by ho zajímalo, kdo to všechno dal do pohybu? Jaký to má smysl?

Tyto otázky si kladli zvláště dva starořeční filozofové, kteří přišli s myšlenkou atomové teorie. Řekli bychom, že to ve vědě znamenalo ohromný skok vpřed? Atomová teorie nepochází z moderní doby, vyslovili ji Řekové zhruba ve čtvrtém století před Kristem. Vyjádřili myšlenku, že celý vesmír je stvořen z malinkých částíček hmoty, které okem nejsou viditelné. Představovali si, že tyto částičky se nedají dále dělit, a proto je nazvali "atom", což v řečtině znamená "nelze rozdělit". Sami filozofové tím byli nadšeni. Dovedli tak vysvětlit řadu věcí. Například každý ví, jak voní cibule. Přemýšleli jste už o tom, proč tak voní? Co se děje, když si čichneme k cibuli? Tito filozofové našli vysvětlení: cibuli cítíme díky tomu, že malinké atomy vycházejí z cibule a vstupují do našeho nosu.

Je úžasné, na co tito staří Řekové přišli. Měli také za to, že i my lidé se skládáme z takových atomů - a z ničeho víc. Tvrdili, že duše neexistuje. A pokud by duše existovala, musí se skládat také z atomů jako ostatní hmota. Když tedy člověk zemře, atomy se rozsypou a začnou se z nich tvořit jiné věci. A z člověka nezůstane nic. Smrtí končí všechno, tvrdili staří řeční filozofové. A pokud jde o otázku, kam život směřuje, jaký má cíl, neměli vůbec žádnou naději.

Některým se to jistě líbilo. Jeden slavný římský básník napsal dlouhou báseň, ve které vysvětluje atomovou teorii. Možná řeknete: Kde k tomu přišel? Prostě považoval atomovou teorii za něco úžasného a ve své básni to vysvětluje. Říká: "V tom je důkaz, že po smrti nic není, smrtí existence člověka definitivně končí. Není třeba se bát soudu. Není nebe, není peklo. Můžeme tedy žít, jak chceme - bez obav..."

Když někdy poslouchám své moderní přátele, zdá se mi, že se podobají těmto starořeckým filozofům*. Někteří mají zato, že věda dokázala: po smrti není život.

Řekl jsem jednomu příteli: "Proč dokazovat, že po smrti není život? Copak se ti tento život nelíbí?" - "Ale jistě, úžasně se mi líbí, i když je tu spousta bolestí." Jestliže je po smrti život, tak to schvaluji. Má to však i druhou stránku. Naše svědomí nás varuje, že pokud je život i po smrti, možná bude i soud. Co bude s námi potom?

Tak tedy věřili epikurejci. Není zde prostor podrobně vypravovat, čemu věřili stoici. Byla to velmi ušlechtilá filozofie, ale také v ní nakonec nebyla žádná naděje. Stoici věřili, že svět, ve kterém žijeme, je nejlepší ze všech možných světů a že celý vesmír funguje na základě nějaké prapříčiny. Všechno, co se tedy děje, je za dané situace to nejlepší. Když stoici viděli, že se kolem nich děje něco zlého, snažili se tomu předejít. Pokud se to nepodařilo a něco hrozného se stalo, nemrzelo je to. Řekli prostě: tak je to nejlepší. Kdyby viděli Hitlera, jak vraždí šest miliónů Židů, snažili by se tomu zabránit. Kdyby se jim to nepodařilo, nijak by se tím nermoutili. To je to nejlepší z toho, co se mohlo stát. Toto byla rovněž filozofie, která nedávala žádnou naději.

Je smutné, že totéž vidíme i v našem moderním světě. Bible to

vyjadřuje takto: "Lidé, kteří neznají Boha, kteří neznají Krista, jsou bez Boha a bez naděje na světě."

Pavel rozuměl těmto filozofům, vážil si jejich úsilí pochopit tento svět filozoficky, ale věděl, že v jádru svého srdce nemají naději, a tak jim neohroženě, bez studu začal vysvětlovat evangelium. Přinesl jim zvěst, která může člověku dát opravdovou a věčnou naději.

Především jim musel ukázat, že káže něco úplně jiného, než se hlásá v řeckých chrámech. Řecké chrámy se všemi svými bohy a obřady byly plné nejrůznějších pověr. Proto se nedalo očekávat, že by si filozofové svého náboženství vážili. Pavel nechtěl, aby si mysleli, že jim přišel kázat podobné pověry, jaké se hlásaly v řeckých chrámech. Nezačal ani tím, že jim přečetl úsek z Bible, vždyť byli Řekové. O Bibli neměli ani ponětí, proto oslovil jejich zdravý rozum. "Víte," řekl, "nemůžeme si myslet, že Bůh, který stvořil veškerý vesmír, je jako kus dřeva nebo kamene." V řeckých chrámech se sloužilo bohům, kteří byli ze dřeva nebo z kamene. To by bylo nesmyslné! Proč? Protože my sami jsme osobnosti. My sami víme, že jsme víc než jen kus kamene nebo dřeva. Vždyť je nesmyslná představa, že my, myslící osobnosti, které si uvědomujeme samy sebe, jsme byli stvořeni kusem kamene. Můžete mi namítnout, že tito řečtí filozofové se neklaněli kamenným nebo dřevěným soškám, ale bohům, které představovaly.

A kdo byli tito bohové? Byly to pouze symboly velkých přírodních sil - Slunce, Měsíce, bouře. Nemyslíme si také někdy, že Bůh je takový? Proč ne? Náš vnitřní hlas nám však říká, že jsme osobnostmi. Můj mozek je možná malý ve srovnání se Sluncem nebo Měsícem, ale je daleko důležitější než Slunce nebo Měsíc. Já vím, že Slunce je na obloze, ale ono nic neví

o mně zde na Zemi. Já vím, jakými zákonitostmi se řídí Slunce, ale Slunce neví nic o zákonitostech naší Země. Co je větší, ta neosobní moc, nebo můj mozek?

Ateista říká: Není Bůh-Stvořitel. Ale jak jsme tedy vznikli? Odpovídá: Jsme výsledkem neosobních sil, které nemají rozum, všechno vzniklo z věcí, které nemají rozum, nevzniklo to podle plánu, ale náhodou.

Ateismus je vlastně rozumově neúnosný.

A tak se ptám: Přijímáš to jako vysvětlení vzniku svého mozku? Doufám, že ne. To by mi připadalo, že ten tvůj mozek má kvalitu jako kousek marmelády a nic víc. Ale já si tvého mozku vážím víc, a stejně tak tebe jako osobnosti.

Ve svém nitru víme, že jsme důležitější než hmotný vesmír kolem nás. A Bible to potvrzuje. Říká, že jsme učiněni k obrazu Božímu, schopni mít obecenství, kontakt s Bohem. Přesto jsme si šli každý svou cestou, zhřešili jsme, vzepřeli jsme se Bohu. Ale je naděje: Bůh je ochoten nám odpustit, chce nás vrátit zpět, abychom ho mohli poznat osobně. Toto poznání dá smysl našemu životu.

Tu a tam se dostanu do fyzikální laboratoře svých kolegů na univerzitě. Mají tam nejrůznější přístroje a také plynový hořák. V kotlíku nad ním vaří voda a já si říkám: K čemu je ten kotlík? Jak to zjistit? A tak mi poradíte: Proveďme chemickou analýzu vody. A tak ji chemicky analyzují a zjistím, že se skládá z vodíku a kyslíku. Zjistím, z čeho se skládá, ale stejně nevím, proč tam ta voda je. Když potom zkoumám ten kotlík, zjistím, z čeho je vyroben, ale stejně nevím, jaký zde má ten kotlík s vodou smysl. Mohl bych vás podrobit chemické analýze a zjistit, z čeho každý z vás je. Bylo by to jistě zajímavé, ale nedověděl bych se smysl, proč jste tady. Jak zjistit, k čemu je tu kotlík s vodou? Nej-

jednodušší je, abych se zeptal laboranta nebo vědce: "Na co tady máš ten kotlík s vodou?" A on by mi odpověděl: "Vařím vodu na kávu."

My také zkoumáme, k čemu tady jsme. Má život nějaký smysl? Rozpadne se všechno v nic - tak, jak to říkají epikurejci? Nejspolehlivější způsob, jak to zjistit, je zeptat se Toho, kdo nás sem postavil. On nám sdělí, jaký je smysl života.

To tedy Pavel přinesl Řekům v Athénách. A pak jim řekl: "Mám pro vás zvláštní novinu. Přijde soud!" Ale to se epikurejcům nelíbilo. Ani dnes se to mnoha lidem nelíbí. Když slyší, jak křesťané mluví o posledním soudu, považují to za jakousi urážku, znevážení. Je to zvláštní, protože žijeme ve světě, který je ovládnán zlem. Kolik zla, kolik hororů vidělo naše století. Vezměme jen Mussoliniho a Hitlera, Lenina a Stalina a podívejte se, jak se zabíjí v Kambodži. Celé milióny lidí byly nespravedlivě odsouzeny. Schvalujete to? Samozřejmě, nikdo to neschvaluje. Chcete, aby to tak pokračovalo na věky? To jistě ne.

Tak mám pro vás dobrou zprávu, nebude to trvat na věky - bude soud. A když to slyšíte, tak začnete tleskat radostí: "Bude soud! Bůh ustanovil den, kdy bude spravedlivě soudit všechnen svět. Zlo nebude trvat na věky. Bůh zasáhne a zastaví zlo?"

Proč se lidé neradují, když slyší, že bude soud? Ze stejného důvodu jako epikurejci. Jestliže bude soud, kde bude odsouzen Hitler, co se na tom soudu stane se mnou? Nikdo z nás není bez hříchu, a toho se lidé bojí a děsí. Naše svědomí nám říká, že jsme zhřešili. Bude poslední soud.

A do této situace zní evangelium: "Bůh poslal svého Syna, aby tento problém vyřešil. Pán Ježíš Kristus svou smrtí na Golgotě podstoupil trest za náš hřích, aby nám Bůh - svrchovaný vládce

vesmíru - mohl nabídnout odpuštění. A tak nás chce vysvobodit ze strachu, otevřít cestu, aby se v nás naplnil Boží svrchovaný záměr."

Řekneš: "Jak nám to dokážeš?" Pavel říká, že Bůh dává důkazy každému člověku: vzkřísil Ježíše z mrtvých.

Někdo řekne: "Tomu vůbec nevěřím, nedokázal bych věřit ve vzkříšení, věda nepřipouští zázraky." Samozřejmě, vzkříšení by muselo vyvrátit spoustu zákonů.

Podívejme se na okamžik do vesmíru. Na obloze je Slunce. Je to obrovská pec, kde hoří nejrůznější materiály - je to jakási velká jaderná pec. Ale přitom se hmota spaluje, takže Slunce se zmenšuje. Vědci říkají, že jednoho dne Slunce exploduje, v tom okamžiku se Země vypaří, vesmír se zhroutí.

A stejně tak i vy, přátelé. Lékaři mi říkají, že je mi tak asi pětadesát let, a že mých mozkových buněk každý den ubývá. Moji přátelé s těmi doktory souhlasí. Já se také "hrouším". Co to má s tím společného? Kdybys vzal hodiny a sledoval, jak se pero rozvinuje, dočkáš se toho, že se hodiny jednoho dne zastaví. Řekneš si: Přece by nemohly jít, pokud by je na začátku někdo nenatáhl. Stejně tak to platí o celém vesmíru. On "jde". A kdo ho natáhl?

Bible říká, že Bůh ten vesmír natáhl jako hodiny. Když jej natáhl, musel to být pravý opak toho, co se děje dnes. Věda dnes neznemožňuje věřit ve vzkříšení Pána Ježíše, ale klade otázku, jestli existují historické důkazy vzkříšení. Nakolik já tomu rozumím, existují usvědčující, jasné důkazy o vzkříšení. Jak tedy lze být zachráněn a poznat Boha?

Chtěl bych uvést dvě věci, které Pavel zdůraznil Athéňanům: Bůh, který stvořil vesmír, není omezen na naše chrámy. Je současně všude jinde ve vesmíru. To znamená, že i dnes je náš

Bůh Stvořitel vedle tebe. Nemusíš chodit do nějaké zvláštní svatyně, abys Ho tam potkal.

Znám studenta z jedné univerzity v Anglii, který chtěl najít Boha. Oblékl si kněžské roucho a vydal se na dalekou cestu do Říma. Došly mu peníze a musel se vrátit. Když cestoval autostopem, zastavilo mu auto a řidič jej vzal sebou. Vzal jej do hotelu na oběd a po obědě za něj zaplatil účet a číšníci dal křesťanský leták. Student se divil, ale potom jej ten muž přivedl k Pánu. I on našel živého Boha...

Co to má společného se spasením? Jak za ně zaplatit? Pavel vysvětluje Athéňanům: Použijte teď své zdravé logiky. Tomu Bohu, který všechno stvořil a dává dýchání a vše, co potřebujeme, nemůžeme nic splatit, protože stejně všechno má. Nelze Mu sloužit lidskýma rukama, jako by něco potřeboval. Škoda, že většina náboženství to nepoznala. Vedou člověka k tomu, aby si zasloužil spasení - modlitbami, dobrými skutky. Řekl bych, že platí Bohu za spasení. Ale evangelium je úplně jiné. Je napsáno, že spasení se nedá koupit, za ně nejsi schopen zaplatit. A ani nemusíš! Je třeba je vzít jako dar.

Stačí uvěřit v Pána Ježíše, a tak přijmout dar spasení, dar věčného života. Jak úžasná zvěst! Jaká úžasná naděje. Není tedy divu, že Pavel říká: "Já se nestydím za Kristovo evangelium. Je to Boží moc ke spasení." A z celého srdce a z lásky ke svému Pánu radostně vyprávěl evangelium filozofům v Athénách tak, aby je pochopili. Necht' nám Bůh dá moudrost, abychom dovedli stejně srozumitelně a nadšeně nést evangelium.

II. David a Absolón

Ve druhé části bych s vámi rád hovořil o otázce, která leží v samotném jádru křesťanského evangelia. Evangelium říká, že Věříme-li ve Spasitele, máme odpuštění hříchů, a to zdarma. Toto odpuštění je dokonalé, vždyť nám Bůh zaručuje, že na naše hříchy a přestoupení už nikdy nebude vzpomínat, protože Pán Ježíš zemřel za naše hříchy. To je jádro evangelia. Kristus zemřel za naše hříchy podle Písma! Starý zákon to říká takto:

"Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni... Hospodin jej postihl pro nepravost nás všech." (Izajáš 53,5)

Písmo říká, že Pán Ježíš nesl naše hříchy na svém těle, když byl ukřižován, strpěl trest za nás, proto každý, kdo v něho věří, je ospravedlněn ode všeho zlého. Ale zde někteří lidé cítí potíže: "To přece nemůže být pravda, vždyť Bůh člověka miluje. On stejně nikdy nikoho nepotrestá, proč tedy říkáš, že Kristus nesl za nás hřích na Golgotě? Jak můžeme věřit, že milující Bůh někdy někoho potrestá a ještě k tomu svého Syna? Tomu přece nevěříš, že Bůh by někdy někoho poslal do pekla? Jak se může srovnat Boží láska a Boží trest?"

Chci vám nyní vyprávět příběh, který pochází ze Starého zákona. Je zaznamenán v 2. Samuelově, kapitola 14. Tento velice starý příběh nastoluje týž problém. Jak to, že trest a láska se navzájem nevylučují? Může milující Bůh někoho potrestat?

Příběh zní takto:

Král David měl několik synů. Jeden z nich, Absolón, zavraždil svého bratra Amnóna. Když to udělal, okamžitě věděl, že udělal něco nesprávného a utekl do cizí země. Krále to velmi roz-

hněvalo - jeden jeho syn zavraždil svého bratra. Ale když tak měsíce plynuly a z měsíců byly roky, král na tuto tragédii pozapomněl, uklidnil se a dokonce pocítil touhu po zběhlém synovi.

Davidův vojenský velitel vystihl, co krále trápí, a tak vymyslel plán, jak přivést toho utečence zpět. Našel moudrou ženu a řekl jí: "Udělej pro mne něco! Obleč se do černého, jako bys byla vdova. Potom běž ke králi a vypravuj mu příběh." A velitel jí nadiktoval, co všechno má říct. Žena tedy přichází celá v černém před krále, který sedí na trůně. Říká mu: "Ó králi! Jsem vdova, měla jsem dva syny. Jeden zabil druhého."

A král odpovídá: "No, to je zlé." A ona: "Ale to ještě není všechno. Teď přicházejí lidé z města a říkají: 'Dej nám druhého syna, abychom ho mohli potrestat za vraždu bratra.' Kdyby se jim to podařilo, už nebudu mít žádného syna. A muže nemám." Řekla mu: "To by bylo hrozné! Stačí, když člověk ztratí jednoho syna a já nemám muže, když popraví toho druhého, ztratím oba syny. Copak se musí trest vykonat? To je přece nesmysl! Bude to ještě horší, a ne lepší!"

Byl to vymyšlený příběh, ale podařilo se jí plakat a král si myslel, že je to pravda. Říká: "To je pravda, to mě ještě nenapadlo. - Víš co, běž domů, já se postarám, aby se tvému synu nic nestalo." Žena podívala na krále a řekla: "Král mluví, jako by byl sám vinen. Proč nechceš přivést svého syna, který je v emigraci?"

Pak následují tři výroky, dva z nich jsou pravdivé, ale jeden je zcela nesprávný. Žena říká: "Králi, my jsme jako voda rozlitá na zemi, která se nedá sebrat." (Dnes známe podobné přísloví: Je zbytečné plakat nad rozlitym mlékem.) "Můj mladší syn je mrtvý. Pokud popraví i druhého, tím přece nevzkřísí prvního. K čemu ten trest bude dobrý?"

Král se zamyslel a řekl: "To je pravda. Ty jsi ale chytrá. O tom jsem nepřemýšlel. Běž domů, já to zařídím."

Ale žena pokračuje: "Bůh sám nebere život. Jen vymýšlí plán, jak to udělat, aby člověk nezahynul."

Tato druhá věta byla pravdivá. První byla vyslovená lež.

Je pravda, že Bůh má plán, aby přivedl zpět ty, kdo mu utekli. Všichni jsme zběhové. Když Adam a Eva neposlechli a schovali se před Boží tváří, musel je Bůh ze zahrady Eden vyhnat. Všichni jsme vyhnanci, ale Bůh našel způsob, jak nás přivést zpět, jak nám odpustit a zaručit nám, že nás přijme a že nás vezme k sobě do nebe. To je pravda. Ale to první, co řekla žena, to byla vyslovená lež. Řekla: "Bůh neodnímá život," ale celý Starý zákon říká, že ano. "Duše, která hřeší, zemře." Nový zákon říká totéž. Odplata za hřích je smrt.

Je to lež, když někdo řekne, že Bůh nebere život. Vždyť v samotném evangeliu, v Božím plánu je způsob, jak nás přivést zpět. Bůh neříká, že nevadí, když hřešíme. Jak by to mohl říci? Pak by už nebyl Láska.

Představte si, že bych bydlel nedaleko od vás. Máte šestileté dítě a já jsem bezohledný mladý muž. Mám auto a vždy jezdím bezohledně. Někdy dokonce jedu opilý. Vy mě uvidíte a řeknete mi: "Prosím tě, buď opatrný, protože když budeš tak jezdit, jednou mi zabiješ dítě." Ale já si toho nevšímám. Jednou zase jedu opilý, srazím a zabiji vaše dítě. Co byste na to řekli? "To nevadí. To se stává. Nemůžeme z toho dělat povyk. Víte, jsme jako voda rozlitá na zemi. Zapomeňme na to." Tak byste se mnou nejednali. Rozhněváte se na mne a budete mi vyčítat, jak jsem zlý, jak jsem hříšný. Podívej se na zmařený život! Všechny ženy v sousedství budou přikyvovat. Ale za dvacet let na to zapomenou.

Chci vám říci, že Bůh nezapomene. Bůh nikdy neřekne: "To nevadí!" Proč? Protože miluje tvé dítě. Nebude se dívat, jak tvé dítě někdo nespravedlivě zabije. Neřekne, že to nevadí. S hříchem je třeba jednat. Pokud nebudu činit pokání, Bůh mi to bude připomínat celou věčnost, protože miluje tvé dítě věčnou láskou.

Je lež, když se řekne, že Bůh nebere život. Král David o tom příliš nepřemýšlel; argumenty té ženy zněly věrohodně. Ale pak se David podívá a říká ženě: "Řekni mi, nenavedl tě k tomu všemu můj velitel?" Žena dostala strach. Co na to král řekne, když se přizná? Ale nebyla zbabělec. Odpověděla: "Ty jsi fantastický, jsi jako anděl, před tebou se nedá nic schovat." Jak by se na ni mohl král rozzlobit? "No, jdi, já to domluvím s velitelem, může mého syna přivést zpět, aniž by byl potrestán."

Mám přátele i mezi ateisty. Říkají: "Není Boha, není žádný soud, kterého bychom se měli obávat." A někdy jim říkám: "Pojď se mnou, navštívme spolu plynové pece v Osvětimi v době, kdy tam byli vyhlazováni Židé. Popovídejme si s nimi. Řeknou nám: 'Podívej se, jsme v nebezpečí, že nás otráví v plynové komoře. Je to naprostá nespravedlnost. Voláme k tobě o spravedlnost.' Co na to odpovíme? Řekni jim, co si skutečně myslíš! A budeš jim muset říci: 'Podívejte se, nevzrušujte se. Na tomto světě není spravedlnost, nelze než skončit v plynové komoře. Není žádný soud. Takže ani na onom světě se nedočkáte spravedlnosti. Celé pojetí spravedlnosti je nesmysl.' Pak jsem tomu svému příteli pověděl, co bych jim řekl já: 'Bude soud, protože Bůh je láska.'" - Bible říká, že každý člověk jednou umře a potom bude soud, kde naše křivdy budou napraveny.

Vraťme se k našemu příběhu. Vojevůdce se vrátil a přivedl Absolóna z vyhnanství do přítomnosti krále. Absolón ani neřekl "promiň" a král jej políbil. V tom nebyla žádná spravedlnost.

Víte, co se stalo později? Tento syn připravil vzpouru proti králi. Důsledkem byla válka mezi králem Davidem a jeho vojskem a vojskem Absolónovým, ve které byl králův syn zabit. Když se o tom král doslechl, zlomilo to jeho srdce. Volal: "Absolóne, můj synu Absolóne, kdybych tak mohl umřít za tebe. Absolóne, Absolóne, synu můj!" Jak hrozné to muselo být pro milujícího otce. Tak miloval svého syna, chtěl jej zachránit, ale byl králem a měl vykonat spravedlnost. Nemohl jej zachránit.

Bůh má podobný problém s námi všemi. Stvořil nás, miluje nás, přestože jsme zhřešili. Odplata za hřích je smrt. Bůh nemůže říct: "To nevádí!" Byla by v sázce Jeho spravedlnost. Jak by nás mohl spasit? Jak by nám mohl odpustit a ještě zůstat spravedlivý? Bůh našel řešení. Bůh sám, v osobě Pána Ježíše Krista nás napřed odsoudil na smrt a potom přišel a vykoupil nás za cenu smrti svého Syna. Bůh dodržel svůj zákon, ale Jeho láska našla cestu, jak nám odpustit a darovat pokoj s Bohem.

Ať nás nikdo nepodvede tvrzením, že není trest za hřích, protože Bůh je láska. Boží láska vyžaduje, aby byl hřích potrestán. Ale pravda o Boží lásce zní tak, že Bůh nám ukazuje lásku, protože když jsme ještě byli hříšní, Kristus zemřel za nás. Když mu uvěříme a přijmeme Jej jako Spasitele, můžeme mít pokoj s Bohem a jistotu, že nás přijal pro věčné věky.

III. Poučení pro Nebúkadnézara

V poslední části si přečteme něco z Danielova proroctví z kapitoly 4,29-32:

"Vyženou tě pryč od lidí a budeš bydlet s polní zvěří. Dají ti za pokrm rostliny jako dobytku. Tak nad tebou uplyne sedm let, i s obyvateli země. Není, kdo by mohl zabraňovat jeho ruce a ptát se ho: „Co to děláš?“"

Starověké město Babylón bylo jedno z nejkrásnějších měst, jaká kdy na světě byla. Bylo to dílo Nebúkadnézara, který sezval umělce a architekty z celého světa a s jejich pomocí znovu vystavěl Babylón. Už samotné plánování, vzhled města a architektura jednotlivých budov - vše bylo velmi moderní. Ani obyčejné domy nebyly obyčejné, měly na sobě reliéfy zvířat. Byla to taková směs mysticismu a umění a která úžasně přitahovala. Visuté zahrady, které Nebúkadnézar vystavěl pro svou královnu, se označují za jeden ze sedmi divů světa.

Město bylo plné krásných staveb a uměleckých děl. A Nebúkadnézar byl na to pyšný. Bůh ho přirovnává k velkému stromu, na který je radost pohledět, stromu plnému ovoce. Sám mám rád stromy, na které je krásný pohled a které mají dobré ovoce, protože ovoce lahodí mé jemné chuti. Jejich vzhled, to, jak vypadají, uspokojuje můj estetický cit. Bůh nám stvořil žaludek a dal ovoce, abychom jej jím plnili. Bůh nám dal rozum, dal nám smysl pro krásu, schopnost milovat hudbu, umění. Jsou to úžasné dary od Boha a On chce, abychom se z nich radovali.

Co se tedy Bohu na Nebúkadnézarovi nelíbilo, že mu musel dát tak tvrdou lekci, o jaké jsme četli v knize Daniele? Podívejte

se, jak se jednoho večera prochází po střeše svého domu, obdivuje město a říká si: "Vždyť to je ten Babylón, který jsem postavil ke své poctě a slávě." Chtěl toho všeho užívat, mít z toho potěšení, mít vše pro vlastní sebeuspokojení a slávu. Boha k tomu vůbec nepotřeboval.

To bylo to zlé, smutné, že Bůh musel ve svém milosrdenství Nebúkadnézara bolestně poučit, co to je, když se lidé snaží užívat krásných, dobrých věcí života a Boha nechají stát stranou. To se stává často.

Představte si mladou ženu. Je krásná, má úžasné hudební vlohy. Sedí, hraje, a když skončí, jsi okouzlen a říkáš: "To je úžasné! Kde ses to naučila? Bůh ti dal takový dar. Jaký je tvůj vztah k Pánu Bohu? Víš, že Pán Ježíš je tvůj osobní Spasitel? Ona ztuhne: "Já v Boha nevěřím, já se o Boha nezajímám. Pokud se tím druzí zabývají, tak prosím, mne však Bůh nezajímá, mně stačí hudba." Ale stále je to pěkné děvče. Podívejte se, co dělá. Snaží se radovat ze své hudby, ale Boha, který jí dal dar hudby, ignoruje.

Když se u nás v Irsku děvče zasnoubí, snoubenec jí dá prsten. A každá taková dívka je na něj velice hrdá. Jednoho rána přijdete do práce, přichází sekretářka a podává vám dopis ne jako obvykle, ale hřbetem ruky nahoru. Jen abyste viděli a řekli: "Opravdu, zásnubní prsten?" - "Ano." - "Ukažte, jak vypadá. To je úžasné, to je zlato?" - "Ne, to je platina." - "A jsou to amethysty?" - "Ne, to jsou diamanty." - "To muselo stát celý svět. Úžasné dílo."

A přitom jí řeknete: "Povězte mi, kdo je ten šťastný mladý muž?" A ona odsekne: "Jaký mladý muž?" - "No ten, který vám dal prsten." A ona: "Žádný mladý muž není, já mladým mužům nevěřím. Já nemám o žádného zájem." - "A co ten zásnubní

prsten?" - "No to ano, však o to mi jde, to mi stačí. Já nepotřebuji nějakého chlapa." Co byste na to řekli? "Hm, pěkný prsten, ale dejme se už do práce."

Mít krásný prsten a nechtít muže, který ti ho dal, tím prsten ztrácí jakýkoliv smysl. Mít svoji hudbu, svoje umění, spoustu krásných věcí v životě, a nezajímat se o Boha, který to všechno dal, nechtít Ho poznat osobně - to je jako ta dívka, která má zásnubní prsten a nechce muže.

Bible říká: "Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst." Potřebujeme pro své tělo chléb, ale jde o něco víc, než abychom jen naplnili své žaludky. Za naším každodenním chlebem stojí Bůh, který nám dává chléb a všechno krásné umění a hudbu, a dává je nám, abychom reagovali, abychom Je hledali, abychom Je poznávali a mohli od Něho získat už zde na zemi věčný život a měli věčné obecenství s Bohem v nebi, až všechny tyto krásné věci pomínou. Přijímat krásné věci života a nezajímat se o Boha, to je nanejvýš bláznivé. Vede to k věčnému zármutku.

Dejme tomu, že některá z vás - hostitelek - se slituje nad Angličanem, který tady stojí před vámi. A tak mě pozvete na večeři. Když přijdu, připravíte krásný stůl, posadíte mě na čestném místě vedle sebe a večeře začíná. U polévky mi řeknete: "To byl krásný den, že?" - Já si vaší poznámky ani nevšímnu. Pokračuji dále v jídle. Pomyslíte si: To je nějaký divný člověk. Za chvíli se zeptáte: "Kde jste byl letos na dovolené?" Zase bez odpovědi, jen se starám o svůj talíř, právě mám před sebou biftek. Nakonec ztratíte trpělivost a učiníte poslední pokus: "Co jste četl v poslední době, nějakou zajímavou knížku?" Já se zvednu od talíře a řeknu: "Podívejte se, paní, rád bych Vám něco řekl. Ta večeře je vynikající, i ten stůl jste krásně přichystala."

A tady ten obraz od Rembrandta, to je něco úžasného. Ale pokud jde o Vás, rád bych Vám řekl, že mě nezajímáte. Já vůbec nevěřím, že tady jste. A já ani nemám zájem s Vámi mluvit. Nechci být Váš přítel." Co uděláte? Asi mi ukážete, kde jsou dveře. To bude naše poslední společná večeře.

Kristus říká: "Člověk nebude živ pouze chlebem." Jestliže jdeme životem a užíváme všech jeho krásných věcí a nehledáme Boha, odmítáme přijmout Spasitele, co s námi Bůh udělá? - Jednoho dne tento život pomine. Utichne hudba, umění ztratí svou cenu a všechny krásné věci zmizí. A pokud jsme nenašli Spasitele, odejdeme do věčnosti bez Boha, bez naděje. Tam nikdy nebude znít hudba a nikdo nezná umění.

Člověk nebude živ pouze chlebem. Poslechněte si, co říká Pán Ježíš: "Já jsem chléb života. - Kdo jí tento chléb, živ bude na věky." Pokud se ještě někdo nerozhodl hledat Pána Ježíše, pokud má spoustu práce a je tak zaneprázdněn krásnými věcmi, že musí ignorovat Boha - teď je nejvyšší čas hledat Spasitele, abychom Jej mohli najít, přijmout od Něho dar věčného života a navázat přátelství s Pánem Ježíšem, které bude trvat po celý život a celou věčnost. Kéž by Bůh hovořil ke každému srdci pro Jeho zásluhy.

Prof. David Gooding

POUČENÍ PRO NEBÚKADNÉZARA

Vydaly: Křesťanské sbory v Československu

Vytiskly: Ostravské tiskárny, s.p., Novinářská 7, Ostrava

Vydání první

Rok vydání: 1991

ISBN 80-85237-18-0